

Arrest

nr. 248 205 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 26 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2020 dient de verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer V.U.J.W., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 26 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2020 werd ingediend door:

Naam: S. (...) Voorma(a)m(en): L. (...) Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum (...).1971 Geboorteplaats: V. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgisch geregistreerde partner, de genaamde V. U. J. W. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid. 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- Een bewijs dat de referentiepersoon een bijberoep uitoefent als zelfstandige, detailhandel in groenten en fruit in gespecialiseerde winkels. Referentiepersoon stelt hiermee 250 euro per maand te verdienen. Er worden echter geen officiële documenten voorgelegd waaruit het werkelijk beschikbare netto-inkomen zou kunnen blijken, zoals een recent aanslagbiljet personenbelastingen, een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen, aansluiting bij de sociale zekerheidskas én facturen sociale bijdragen, alsook wie voor de betaling van deze bijdragen instaat of stukken waaruit de vrijstelling tot betaling bijdragen kan blijken. Het geheel van deze stukken zou reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit. Het netto beschikbare bedrag dat uit deze activiteit voortvloeit is dan ook niet duidelijk.

Bewijzen van 'Verhuur appartement in Kiev'. Uit deze bewijzen kan echter niet duidelijk blijken of dit daadwerkelijk huurinkomsten zijn, noch van wie zij komen en voor wie deze bestemd zijn. De stukken werden niet vertaald naar één van de drie landstalen of het Engels. Verder werd geen eigendomsbewijs voorgelegd van de voorgehouden verhuurde eigendom.

Met voorgaande stukken kan zodoende bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening worden gehouden.

- Een uitkeringsattest van de Voorzorg, Hasselt dd 24.04.2020 op naam van de referentiepersoon met invaliditeitsuitkeringen voor de periode vanaf 01.10 2019 tot en met 31.03.2020 met een gemiddeld maandelijks netto-bedrag van 1274,94 euro

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Meer nog, betrokkene beschikt zelfs niet over 100% van het voormelde referentiebedrag. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is een behoeftanalyse te worden doorgevoerd.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks alvast 55 euro aan standplaatsvergoeding betaald moet worden. Bijgevolg blijft er na aftrek van de maandelijkse huurlasten van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon gemiddeld nog 1219,94 euro over om alle resterende kosten van zichzelf als van betrokkene te kunnen voldoen. Echter dient te worden opgemerkt dat de dienst verder geen zicht geboden werd op alle overige vaste en variabele kosten, zoals nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning en hobby's, medische kosten, ... die referentiepersoon dient te kunnen dragen, voor hen beiden. Uit de publicatie 'Woonwagengewoners tellen (we) mee' van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw blijkt dat woonwagengewoners die in een woonwagen wonen over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te Kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De hoge energiekosten van woonwagengewoners die in woonwagen wonen kunnen volgens hun onderzoek voornamelijk verklaard worden door de meestal zeer slechte isolatie van de woonwagens (p. 30). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan daarom heden bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten voor twee volwassenen met 1219,94 euro voldaan zouden kunnen worden.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat de voorliggende inkomsten te laag zijn om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers:

De bestreden beslissing stelt ten eerste ten onrechte dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn. Verzoekster brengt inkomstenbewijzen bij van de verhuur van een appartement in Kiev.

Uit de stukken blijkt dat er een maandelijks inkomen is van 13.107 Grivna, wat overeenkomt met ongeveer € 400,00. (stuk 2)

Ten tweede stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat woonwagenebewoners over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms tot wel € 500,00 per maand kunnen oplopen.

Verzoekster brengt een overzicht bij van de kosten van de laatste maanden waaruit blijkt dat die behoorlijk lager liggen. In augustus 2020 werd er zelfs nog een bedrag van € 687,33 teruggestort door Luminus NV. (stuk 3)

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1. De verzoekster voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 11 maart 2020 een aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met haar Belgisch geregistreerde partner. Er blijkt niet dat deze laatste reeds gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er

wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

2° (...)

3° (...)"

Eén van de voorwaarden voor de gezinshereniging is dus dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden gedaan, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd dat er ontoereikende bestaansmiddelen zijn. Zij verwijst naar de inkomstenbewijzen van de verhuur van een appartement te Kiev, die bij het verzoekschrift zijn gevoegd (zie inventaris verzoekschrift, stuk 2). Volgens de verzoekster blijkt uit deze stukken dat er een maandelijks inkomen is dat correspondeert met ongeveer 400 euro. De Raad kan echter niet nagaan of verzoeksters beweringen stroken met de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Het voornoemde stuk 2 is immers opgesteld in een vreemde taal met cyrillisch schrift en het gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad neemt dit stuk bijgevolg niet in overweging (cf. artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad).

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bewijzen van verhuur van een appartement te Kiev als volgt gemotiveerd:

"Bewijzen van 'Verhuur appartement in Kiev'. Uit deze bewijzen kan echter niet duidelijk blijken of dit daadwerkelijk huurinkomsten zijn, noch van wie zij komen en voor wie deze bestemd zijn. De stukken werden niet vertaald naar één van de drie landstalen of het Engels. Verder werd geen eigendomsbewijs voorgelegd van de voorgehouden verhuurde eigendom.

Met voorgaande stukken kan zodoende bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening worden gehouden."

De verzoekster betwist niet dat zij geen eigendomsbewijs met betrekking tot het appartement in Kiev heeft voorgelegd. Zij betwist evenmin dat de voorgelegde stukken niet werden vertaald naar één van de drie landstalen of het Engels. De verzoekster maakt met haar blote beweringen evenmin aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat uit de voorlegde stukken *"echter niet duidelijk (...) (blijkt) of dit daadwerkelijk huurinkomsten zijn, noch van wie zij komen en voor wie deze bestemd zijn"*. Aangezien de voorgelegde stukken niet werden vertaald, kan ook niet worden opgemaakt aan wie de voorgelegde Visa-afrekening toebehoort en door wie de betalingen werden verricht. Door louter datgene te herhalen wat zij reeds in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd en gelet op hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat *"(m)et voorgaande stukken (...) zodoende bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening (kan) worden gehouden."*

De verzoekster laat volgend motief van de bestreden beslissing onbesproken:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- Een bewijs dat de referentiepersoon een bijberoep uitoefent als zelfstandige, detailhandel in groenten en fruit in gespecialiseerde winkels. Referentiepersoon stelt hiermee 250 euro per maand te verdienen. Er worden echter geen officiële documenten voorgelegd waaruit het werkelijk beschikbare netto-inkomen zou kunnen blijken, zoals een recent aanslagbiljet personenbelastingen, een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen, aansluiting bij de sociale zekerheidskas én facturen sociale bijdragen, alsook wie voor de betaling van deze bijdragen instaat of stukken waaruit de vrijstelling tot betaling bijdragen kan blijken. Het geheel van deze stukken zou reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit. Het netto beschikbare bedrag dat uit deze activiteit voortvloeit is dan ook niet duidelijk.

(...)

Met voorgaande stukken kan zodoende bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening worden gehouden.”

De volgende inkomsten werden wel in rekening genomen:

“- Een uitkeringsattest van de Voorzorg, Hasselt dd 24.04.2020 op naam van de referentiepersoon met invaliditeitsuitkeringen voor de periode vanaf 01.10 2019 tot en met 31.03.2020 met een gemiddeld maandelijks netto-bedrag van 1274,94 euro”

Ook deze vaststelling wordt door de verzoekster op geen enkele wijze betwist.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat:

“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Meer nog, betrokkene beschikt zelfs niet over 100% van het voormelde referentiebedrag.”

3.3. In verband met de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, betoogt de verzoekster dat ten onrechte wordt gesteld dat woonwagengewoners over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De verzoekster brengt thans een overzicht bij van de kosten van de laatste maanden, hieruit blijkt volgens haar dat deze kosten behoorlijk lager liggen. De verzoekster voert aan dat in augustus 2020 nog een bedrag van 687,33 euro werd teruggestort door Luminus nv (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3). De verzoekster meent dat hiermee geen rekening werd gehouden en zij benadrukt dat geval per geval de concrete omstandigheden van de zaak moeten worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks alvast 55 euro aan standplaatsvergoeding betaald moet worden. Bijgevolg blijft er na aftrek van de maandelijkse huurlasten van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon gemiddeld nog 1219,94 euro over om alle resterende kosten van zichzelf als van betrokkene te kunnen voldoen. Echter dient te worden opgemerkt dat de dienst verder geen zicht geboden werd op alle overige vaste en variabele kosten, zoals nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning en hobby's, medische kosten, ... die referentiepersoon dient te kunnen dragen, voor hen beiden. Uit de publicatie 'Woonwagengewoners tellen (we) mee' van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw blijkt dat woonwagengewoners die in een woonwagen wonen over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De hoge energiekosten van woonwagengewoners die in woonwagen wonen kunnen volgens hun onderzoek voornamelijk verklaard worden door de meestal zeer slechte isolatie van de woonwagens (p. 30). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan daarom heden bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten voor twee volwassenen met 1219,94 euro voldaan zouden kunnen worden.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat de voorliggende inkomsten te laag zijn om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.”

De verzoekster betwist niet dat zij en haar partner woonwagengewoners zijn. Uit het stuk dat de verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt (inventaris verzoekschrift, stuk 3) kan wel worden opgemaakt dat er sommen aan Luminus nv worden betaald en dat er door Luminus nv ook sommen worden teruggestort. Evenwel blijkt uit het bijgebrachte document niet op welk rekeningnummer dit werd teruggestort en aan wie deze rekening toebehoort. Door het louter bijbrengen van een overzicht waaruit

betalingen aan Luminus nv en terugstortingen van Luminus nv blijken, maar waarbij niet duidelijk is van wie deze betalingen uitgaan en aan wie deze terugstortingen zijn gericht, toont de verzoekster nog geen onzorgvuldige feitenvinding aan. De Raad wijst erop dat de gemachtigde niet zomaar beweert dat woonwagenbewoners doorgaans hoge energiekosten hebben. De gemachtigde steunt zich ter zake immers op de *“publicatie ‘Woonwagenbewoners tellen (we) mee’ van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw”* waaruit *“blijkt dat woonwagenbewoners die in een woonwagen wonen over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De hoge energiekosten van woonwagenbewoners die in woonwagen wonen kunnen volgens hun onderzoek voornamelijk verklaard worden door de meestal zeer slechte isolatie van de woonwagens (p. 30).”* Deze vaststellingen vinden inderdaad steun in de genoemde publicatie van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt. Tot slot dient er tevens op te worden gewezen dat de verzoekster het thans bij het verzoekschrift gevoegde stuk, blijkens de stukken van het administratief dossier, voorafgaand aan de bestreden beslissing niet heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder. De gemachtigde kon hierover dan ook niet beschikken toen hij zijn beslissing nam. Nochtans werd reeds in de bijlage 19ter, die de verzoekster ontving toen zij haar aanvraag indiende, vermeldt dat de verzoekster binnen de drie maanden een bewijs van voldoende bestaansmiddelen diende voor te leggen, waarbij tevens het volgende werd aangegeven: *“Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden”*. De verzoekster heeft echter nagelaten om enig document betreffende de energiekosten van het gezin over te maken. In deze omstandigheden kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij terugvalt op algemene publicaties inzake de energiekosten van woonwagenbewoners.

Het staat de verzoekster overigens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent dat zij haar aanvraag beter kan onderbouwen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE